Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 463 van 2 september 2026
in de zaak RvV X / II

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat H. ELGAZI**
Terninckstraat 13/C1
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 september 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 20 augustus 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (oud).

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet (oud) (thans artikel 2.44 van de RvV-wet).

Gelet op de beschikking van 30 juli 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 7 augustus 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 augustus 2025 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten
Aan de Heer:
Naam: M. (..)
Voornaam: M. (..)
Geboortedatum: (..)1994
Geboorteplaats: (..)
Nationaliteit: Marokko

In voorkomend geval, ALIAS: M. M. (..), (..)1994, Marokko – M. M. (..), (..)1996, Algerije – M. M. (..), (..)1994, Marokko – M. M. (..), (..)1996, Algerije
wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.
REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:
Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:
Artikel 7, alinea 1:
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.
De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.
3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.
Betrokkene werd op 25.06.2021 veroordeeld door de Correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 4 jaar voor volgende feiten: inbreuk op de wetgeving inzake drugs, verdovende middelen-deelneming aan vereniging-hoofd-of bijkomstige activiteit, verdovende middelen-onwettig bezit. Uit het vonnis blijkt dat betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan verkoop en de levering van cocaïne en heroïne, en dit in het kader van een vereniging. Betrokkene bleek een cruciale rol te vervullen binnen de organisatie. Uit de gecapteerde gesprekken kwam naar voor dat verschillende leden van de organisatie zich door hem lieten bevoorraden. Betrokkene beschikte ook over verschillende drugskoeriers die hij aanstuurde om leveringen te doen en waarvoor hij woningen huurde. Uit de gevoerde gesprekken bleek tevens dat betrokkene zaken bewaarde in de woning van zijn zus te Antwerpen. Het staat bovendien vast dat betrokkene daarbij fungeerde als leidinggevende persoon van de vereniging. De schuld van M. M. (..) aan bovengenoemde feiten is bewezen gelet op de (heterdaad) vaststellingen van de verbalisanten, het telefonie-onderzoek, de resultaten van de huiszoekingen onder andere op het adres (..) 15 en op het adres (..) 42, de verklaringen van zijn kompaan en de inhoud van de gecapteerde gesprekken. De feiten zijn ernstig en getuigen van een gebrekkig normbesef. Betrokkene was enkel uit op snel en gemakkelijk geldgewin zonder rekening te houden me de gevaren van drugs voor de gebruikers en hun omgeving, noch met overlast voor de maatschappij. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Uit louter persoonlijk en gemakkelijk (geld)gewin wordt aldus volledig voorbijgegaan aan de openbare veiligheid, de algemene volksgezondheid en de gezondheid van de uiteindelijke individuele druggebruiker. Dit alles terwijl het plegen van dergelijke misdrijven ook indruist tegen het maatschappelijk bewustzijn en de sociale orde. Dergelijke misdrijven zorgen namelijk voor een opeenvolging van belangrijke maatschappelijke overlast doordat verdovende middelen op de markt komen en er bij de verkoop ervan misbruik wordt gemaakt van de zwakheid en verslaving van de individuele druggebruiker, die op zijn beurt, om aan zijn verslaving te kunnen voldoen, mogelijks andere misdrijven gaat plegen. Zowel de openbare veiligheid als de volksgezondheid worden hierdoor voortdurend in gevaar gebracht. De daaruit voortvloeiende maatschappelijke beroering maakt tevens een bedreiging uit voor de openbare veiligheid. De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid" valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: "46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke

veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. I-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67)." Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is. Betrokkene werd onderworpen aan het inreisverbod van 10 jaar dat hem betekend werd op 10/05/2023. Op het moment van zijn invrijheidstelling dient hij hier gevolg aan te geven.

Artikel 74/13

Betrokkene wordt een eerste keer gesproken op 24/11/2016 in de gevangenis van Tongeren door een terugkeerbegeleider van de Dienst Vreemdelingenzaken. Hij is niet in het bezit van enige identiteitsdocumenten. In het hoorrecht verklaarde hij de genaamde M. M. (..) geboren op (..)1996 te (..). Hij verklaarde de Algerijnse nationaliteit te hebben. Verder verklaarde betrokkene een duurzame relatie te hebben met een genaamde 'F. (..)', wonende te Brussel. Haar achternaam kende hij niet en ze zou hier verblijfsrecht hebben. Meer informatie geeft hij niet. Hij heeft geen familie of (minderjarige) kinderen in België. Betrokkene verklaarde een ziekte te hebben maar kan dit niet verder uitleggen. Men is dus niet op de hoogte van de mogelijkheid tot reizen naar land van herkomst. Hij gaat echter niet akkoord met een terugkeer naar Algerije, omdat hij er geen eten zou hebben en zijn ouders zouden al gestorven zijn. Zijn familie zit in Frankrijk. Betrokkene werd vrijgesteld aan de hand van een bevel om het grondgebied te verlaten die hij betekende op 25/06/2021. Op 15/06/2022 werd betrokkene opnieuw opgesloten in de gevangenis van Antwerpen. In zijn gevangenisdossier konden wij een geldige Marokkaanse paspoort terugvinden. Op 25/01/2023 werd meneer M. (..) voor een tweede keer gesproken, dit keer in de gevangenis van Wortel door een terugkeerbegeleider van de Dienst Vreemdelingenzaken. Betrokkene werd geïnformeerd omtrent zijn administratieve situatie en er werd gepeild naar zijn intentie met betrekking het indienen van een VILO. Betrokkene verklaarde onmiddellijk zijn straf volledig te willen uitzitten. Er wordt verduidelijkt dat in geval van strafeinde door DVZ een terugkeer naar Marokko kan worden georganiseerd. Hij gaat absoluut niet akkoord met een terugkeer naar Marokko omdat hij daar geen familie meer heeft en nergens terecht kan. Zo zou hij geen contact meer hebben met zijn vader, zouden zijn moeder en zus legaal gevestigd zijn in Frankrijk en een andere zus zou in België wonen. Hij zou twee vrouwen hebben, eentje waarmee hij officieel getrouwd zou zijn in Spanje en eentje in Nederland. Hij stelt verblijfsrecht te hebben in Spanje. Via EuresCrim mochten we echter bericht ontvangen dat betrokkene op 14.06.2022 een aanvraag indiende bij de Spaanse autoriteiten als familielid van een EU-burger, doch deze werd zonder gevolg geklasseerd dd. 02.11.2022. Hij heeft dus geen recht op verblijf in Spanje. Betrokkene werd op 12/04/2023 opnieuw gesproken in de gevangenis van Wortel door een terugkeerbegeleider van de Dienst Vreemdelingenzaken. Samen werd het formulier hoorrecht ingevuld. Hierin verklaarde hij ongeveer 15 jaar geleden in Marokko te hebben verlaten. Hij zou door heel Europa gereisd zijn. Hij verklaarde niet in het bezit te zijn van enige identiteitsdocumenten. In zijn gevangenisdossier kunnen wij echter wel een –toen nog geldige – Marokkaanse paspoort vinden. Hij verklaarde geen duurzame relatie te hebben in België, wel twee vrouwen op na te houden in Spanje en Nederland. Hij stelt met beide officieel getrouwd te zijn. Hij heeft geen (minderjarige) kinderen in België. Hij krijgt bezoek van zijn echtgenote 'B. B. (..)'. Mevrouw B. (..) is niet gekend bij onze diensten. Hij zou een zus genaamd 'M. S. (..)' in België hebben, wonende te Antwerpen met recht op verblijf. Hij kan geen exacte adres geven. Verder verklaarde hij pijn te ervaren in beide schouders, doch kan geen diagnose meegedeeld worden. Hij zou dagelijks pijnstillers innemen. Hij werd verzocht medische documenten door te sturen. Tot op heden heeft hij dit nog niet gedaan. Hij gaat opnieuw niet akkoord met een terugkeer naar Marokko om opnieuw dezelfde reden, omdat hij er geen werkplek noch familie zou hebben. Hij zou al 15 jaar niet meer in Marokko zijn geweest. Betrokkene ontving in het kader van een mogelijke tussenstaatse overbrenging een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 10 jaar die hij betekende op 10/05/2023. Hiertegen werd beroep aangetekend. De Dienst Vreemdelingenzaken alsook de Raad van Vreemdelingenbetwisting heeft geweigerd het inreisverbod op te heffen en is dus nog steeds geldig. Uit zijn administratief dossier konden wij vaststellen dat zijn Marokkaanse paspoort niet meer geldig zou zijn. De Dienst Vreemdelingenzaken hebben hem positief kunnen identificeren door Marokko op 01/07/2025. Op 12/08/2025 werd betrokkene nogmaals gesproken in de gevangenis van Wortel door een terugkeerbegeleider van de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn strafeinde. Hij verklaarde in zijn interview Marokko ongeveer 17 jaar geleden verlaten te hebben. Hij reisde door heel Europa en situeert zijn laatste binnenkomst in België in 2019. Verder verklaarde betrokkene geen duurzame relatie, noch minderjarige kinderen te hebben in België. Hij zou wel een zus hebben in België, namelijk mevrouw M. (H.)S. (..). Volgens het administratief dossier zou zij recht hebben op verblijf in België. Volgens de administratie van de gevangenis kunnen wij vaststellen dat hij het afgelopen jaar geen fysiek bezoek heeft gekregen. Tot slot verklaarde hij niet te lijden aan een ziekte dewelke hem zou kunnen belemmeren om te reizen of terug te keren naar zijn herkomstland, Marokko. Hij gaat echter niet akkoord met een terugkeer naar Marokko omdat hij een partner zou hebben in Spanje, een zus in België en een moeder in Frankrijk. Uit het administratief dossier kunnen wij vaststellen dat hij geen recht op verblijf heeft in een andere Europees land, hij zal dus het

Schengengebied moeten verlaten en moeten terugkeren naar Marokko. Artikel 8 van het EVRM heeft enkel betrekking op nauwe familiale banden. Nauwe familiale banden worden verondersteld tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen, en slechts in uitzonderlijke omstandigheden tussen andere dichte familieleden die een belangrijke rol spelen in de familie. In het arrest van Ezzoudhi van 13 februari 2001 (n°47160/99) heeft het EHRM geoordeeld dat : « les rapports entre adultes ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux" (vrije vertaling : relaties tussen volwassenen niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden.) In casu is er geen sprake van bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn zus. Een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met zijn zus wordt dan ook niet aangenomen. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar Marokko een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister voor Asiel en Migratie in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2019 in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming of een verblijfsaanvraag valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere valse identiteiten : M. M. (..), (..)1994, Marokko – M. M. (..), (..)1996, Algerije – M. M. (..), (..)1994, Marokko – M. M. (..), (..)1996, Algerije

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Artikel 74/22, §1, lid 2, 1°: Betrokkene heeft niet meegewerkt aan zijn identificatie en/of die van zijn vergezellende familieleden. Betrokkene werd op 24/11/2016 gesproken in de gevangenis van Tongeren en verklaarde hierin Algerijn te zijn en niet in het bezit te zijn van een paspoort of identiteitskaart. Betrokkene werd vrijgesteld aan de hand van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 8 jaar die hij betekende op 25/06/2021. Op 15/06/2022 werd betrokkene opnieuw opgesloten in de gevangenis van Antwerpen. In zijn gevangenisdossier konden wij een Marokkaanse paspoort terugvinden. Op 12/04/2023 werd hij nog eens gesproken in de gevangenis door een terugkeerbegeleider van DVZ en verklaarde ineens geen identiteitsdocumenten te hebben. Het Marokkaans paspoort zat nog steeds in zijn gevangenisdossier. Dit paspoort verliep in 2024. De Dienst Vreemdelingenzaken hebben hem positief kunnen identificeren door Marokko op 01/07/2025. Betrokkene geeft tetelkens tegenstrijdige verklaringen.

Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Betrokkene werd op 25.06.2021 veroordeeld door de Correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 4 jaar voor volgende feiten: inbreuk op de wetgeving inzake drugs, verdovende middelen-deelneming aan vereniging-hoofd-of bijkomstige activiteit, verdovende middelen-onwettig bezit. Uit het vonnis blijkt dat betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan verkoop en de levering van cocaïne en heroïne, en dit in het kader van een vereniging. Betrokkene bleek een cruciale rol te vervullen binnen de organisatie. Uit de gecapteerde gesprekken kwam naar voor dat verschillende leden van de organisatie zich door hem lieten bevoorraden. Betrokkene beschikte ook over verschillende drugskoeriers die hij aanstuurde om leveringen te doen en waarvoor hij woningen huurde. Uit de gevoerde gesprekken bleek tevens dat betrokkene zaken bewaarde in de woning van zijn zus te Antwerpen. Het staat bovendien vast dat betrokkene daarbij fungeerde als leidinggevende persoon van de vereniging. De schuld van M. M. (..) aan bovengenoemde feiten is bewezen gelet op de (heterdaad) vaststellingen van de verbalisanten, het telefonie-onderzoek, de resultaten van de huiszoekingen onder andere op het adres (..) 15 en op het adres (..) 42, de verklaringen van zijn kompaan en de inhoud van de gecapteerde gesprekken. De feiten zijn ernstig en getuigen van een gebrekkig normbesef. Betrokkene was enkel uit op snel en gemakkelijk geldgewin zonder rekening te houden me de gevaren van drugs voor de gebruikers en hun omgeving, noch met overlast voor de maatschappij. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Uit louter persoonlijk en gemakkelijk (geld)gewin wordt aldus volledig voorbijgegaan aan de openbare veiligheid, de algemene volksgezondheid en de gezondheid van de uiteindelijke individuele druggebruiker. Dit alles terwijl het plegen van dergelijke misdrijven ook indruist tegen het maatschappelijk bewustzijn en de sociale orde. Dergelijke misdrijven zorgen namelijk voor een opeenvolging van belangrijke maatschappelijke overlast doordat verdovende middelen op de markt komen en er bij de verkoop ervan misbruik wordt

gemaakt van de zwakheid en verslaving van de individuele druggebruiker, die op zijn beurt, om aan zijn verslaving te kunnen voldoen, mogelijks andere misdrijven gaat plegen. Zowel de openbare veiligheid als de volksgezondheid worden hierdoor voortdurend in gevaar gebracht. De daaruit voortvloeiende maatschappelijke beroering maakt tevens een bedreiging uit voor de openbare veiligheid. De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid" valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: "46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. I-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67)." Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen2 om de volgende redenen:

Betrokkene wordt door zijn gedrag geacht de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden, zie motivatie artikel 7, alinea 1, 3° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten. Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek: Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Artikel 3 EVRM

Tijdens zijn hoorrecht op 12/08/2025 met de terugkeerbegeleider verklaarde hij niet te lijden aan een ziekte dewelke hem zou kunnen belemmeren om te reizen of terug te keren naar zijn herkomstland, Marokko. Hij gaat echter niet akkoord met een terugkeer naar Marokko omdat hij een partner zou hebben in Spanje, een zus in België en een moeder in Frankrijk. Uit het administratief dossier kunnen wij vaststellen dat hij geen recht op verblijf heeft in een andere Europees land, hij zal dus het Schengengebied moeten verlaten en moeten terugkeren naar Marokko. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar Marokko een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2019 in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming of een verblijfsaanvraag valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd.
Betrokkene maakt gebruik van meerdere valse identiteiten : M. M. (..), (..)1994, Marokko – M., (..)1996, Algerije – M. M. (..), (..)1994, Marokko – M. M. (..), (..)1996, Algerije
3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.
Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.
Artikel 74/22, §1, lid 2, 1°: Betrokkene heeft niet meegewerkt aan zijn identificatie en/of die van zijn vergezellende familieleden.
Betrokkene werd op 24/11/2016 gesproken in de gevangenis van Tongeren en verklaarde hierin Algerijn te zijn en niet in het bezit te zijn van een paspoort of identiteitskaart. Betrokkene werd vrijgesteld aan de hand van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 8 jaar die hij betekende op 25/06/2021. Op 15/06/2022 werd betrokkene opnieuw opgesloten in de gevangenis van Antwerpen. In zijn gevangenisdossier konden wij een Marokkaanse paspoort terugvinden. Op 12/04/2023 werd hij nog eens gesproken in de gevangenis door een terugkeerbegeleider van DVZ en verklaarde ineens geen identiteitsdocumenten te hebben. Het Marokkaans paspoort zat nog steeds in zijn gevangenisdossier. Dit paspoort verliep in 2024. De Dienst Vreemdelingenzaken hebben hem positief kunnen identificeren door Marokko op 01/07/2025.
Betrokkene geeft tetelkens tegenstrijdige verklaringen.
Overeenkomstig artikel 74/28 van de wet van 15 december 1980 kan een vasthoudingsmaatregel alleen genomen worden wanneer wordt geoordeeld dat geen andere afdoende maar minder dwingende maatregel doeltreffend kan worden toegepast.
In casu wordt een minder dwingende maatregel verondersteld ondoeltreffend te zijn omdat:
3° Betrokkene vormt een bedreiging voor de openbare orde en/of de nationale veiligheid.
Betrokkene werd op 25.06.2021 veroordeeld door de Correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 4 jaar voor volgende feiten: inbreuk op de wetgeving inzake drugs, verdovende middelen-deelneming aan vereniging-hoofd-of bijkomstige activiteit, verdovende middelen-onwettig bezit.
Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van hem zijn genomen, dat hij derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet hij worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken.
Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Marokko.
De administratieve beslissing tot vasthouding in toepassing van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt uitvoerbaar op het ogenblik dat het directoraat generaal Penitentiaire inrichtingen betrokkene ter beschikking stelt van de Dienst Vreemdelingenzaken met het oog op de verwijdering of de overbrenging naar een gesloten centrum."

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve moet worden vastgesteld dat het beroep, in de mate dat ze is gericht tegen de beslissing tot vasthouding, onontvankelijk is, nu de Raad geen rechtsmacht heeft om hiervan kennis te nemen. Overeenkomstig artikel 71 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) is de beslissing tot vrijheidsberoving enkel vatbaar voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.Verzoekende partij zet een enig middel als volgt uiteen in het verzoekschrift:

"1.2 Eerste en enig middel

- Schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen);
- Schending van de materiële motiveringsplicht;
- Schending van zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel;
- Schending van artikelen 3 en 8 EVRM.

a. De theoretische beschouwing van de geschonden bepalingen
9.-

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.
De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.
Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:
"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]"
Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.
Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:
a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;
b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;
c) De motivering afdoende dient te zijn;
De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.
10.-
De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door de motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf hetzij uit het administratief dossier.
De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.
Dat verzoekende partij zich ervan bewust is dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de verwerende partij.
De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of verwerende partij als administratieve overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.S. nr. 101.624, 7 december 2001).
11.-
Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding {Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.).
De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).
12.-
Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).
b. De concrete toepassing van de geschonden bepalingen
13.-
Verwerende partij beweert vooreerst klaarblijkelijk dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te schaden, quod non. Verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing dat verzoeker zich in het verleden schuldig heeft gemaakt aan inbreuken op de drugswetgeving. De veroordelingen waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing zijn niet van die aard dat dit zou leiden tot een actuele, werkelijke en voldoende gevaar voor de samenleving of de openbare orde!
De verwerende partij verwijst immers naar een veroordeling van verzoeker uit 2021, terwijl hij intussen zijn straf grotendeels heeft uitgezeten en tot inkeer is gekomen.
Het louter vaststellen van strafrechtelijke veroordelingen volstaat op zich niet om tot een persoon uit te zetten. Een dergelijke beslissing mag slechts gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van verzoeker en vergt een individueel onderzoek naar een actuele bedreiging.
Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde, dient verwerende partij rekening te houden met de aard en ernst van de feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade.
Nog steeds volgens het HvJ-EU, bij de beoordeling rekening gehouden te worden met de persoonlijke gedragingen van de betrokkene. Dit impliceert dat de Dienst Vreemdelingenzaken moet overgaan tot een individueel onderzoek. Hoewel het plegen van een strafrechtelijk misdrijf op zich onvoldoende is om een gevaar voor de openbare orde vast te stellen, kan de loutere verdenking dat de betrokken persoon een

misdrijf heeft gepleegd, in samenloop met andere elementen die blijken uit het individueel onderzoek, leiden tot het oordeel dat de openbare orde wordt aangetast (zie arresten Gaydarov en Z. ZH).
Naar analogie bepaald artikel 6 van de richtlijn 2003/109/EG, waarvan artikel 15bis van de Vreemdelingenwet de omzetting is, m.b.t. de openbare orde of nationale veiligheid:
"De lidstaat houdt bij zijn besluitvorming mede rekening met de ernst van de inbreuk of het soort van inbreuk dat op de openbare orde of de nationale veiligheid is gepleegd, respectievelijk met het gevaar dat van de persoon in kwestie uitgaat, en let daarbij tevens terdege op de duur van het verblijf en het bestaan van banden met het land van verblijf".
Volgens het Hof van Justitie houdt de actualiteit van de bedreiging in dat de vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen.1 Het is de taak van verwerende partij om telkens te beoordelen of het gedrag van een vreemdeling een gevaar vormt voor nieuwe verstoringen van de openbare orde.
In casu dient er opgemerkt te worden dat verzoeker geen actueel gevaar meer is voor de samenleving en geen andere feiten. Dat verzoeker in het verleden fouten heeft gemaakt, waardoor zijn persoonlijk gedrag de openbare orde toen heeft geschaad, betreurt hij enigszins. Doch wenst verzoeker op te merken dat hij hiervoor zijn strafrechtelijke verantwoordelijk is aan het opnemen en zijn straf bijna volledig heeft ondergaan.
Meer nog, door de bestreden beslissing te baseren op de veroordeling van jaren geleden is te voorbarig
Verzoeker is tot bezinning, inkeer en schuldinzicht gekomen in de gevangenis. Eveneens heeft hij afstand genomen van zijn criminele verleden om zich te oriënteren naar een nieuwe levensstijl en een hernieuwde integratie in de reguliere maatschappij.
Verzoeker stelt vast dat verwerende partij absoluut in gebreke is gebleven aan te tonen dat het gedrag van verzoeker een actueel gevaar vormt voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid, zelfs integendeel.
Uit de bestreden beslissing blijkt geenszins dat verzoeker in de toekomst een crimineel gedrag zal voortzetten, volhouden of herhalen, zelfs integendeel.
Het staat vast dat verwerende partij in casu de ernst van de door de verzoeker gepleegd feiten kennelijk niet heeft onderzocht of grondig heeft onderzocht en derhalve geen rekening heeft willen houden met de context van de veroordeling om zodoende het concreet geval juist te kunnen interpreteren.
Dat zij niet uitgegaan is van de juiste feitelijke gegevens en deze ook niet correct beoordeeld heeft.
Dat de bestreden beslissing echter gebrekkig is gemotiveerd omwille van o.a. de juridische aanvaardbaarheid. Verweerder brengt in de bestreden beslissingen niet aan of de verzoeker wel degelijk het crimineel gedrag in de toekomst zal voortzetten.
Verzoeker is er degelijk van bewust dat hij in het verleden fouten heeft gemaakt en heeft er oprechte spijt van en hij is hiervoor zijn strafrechtelijke verantwoordelijk aan het opnemen.
Het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen zoals vermeld is onvoldoende om te kunnen besluiten dat verzoeker een THANS nog steeds een bedreiging vormt voor de openbare orde. Verwerende partij laat na om de positieve elementen na de veroordelingen in het dossier correct te interpreteren.
Kortom, volstaat de loutere verwijzing naar het bestaan van een strafrechtelijke immers niet. De motieven van verwerende partij zijn in geen geval daadkrachtig en dragen de beslissing niet, nu zij slechts verwijst naar de strafrechtelijke veroordeling en geenszins aantoont dat het persoonlijk gedrag van verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde, laat staan dat zij daadwerkelijk aantoont dat verzoeker een actuele bedreiging vormt voor de maatschappij. Inmiddels is verzoeker zijn straf aan het ondergaan en is dan ook tot een bepaalde vormbesef gekomen. Uit de veroordelingen is verzoeker lering aan het trekken.
Dat het bestreden bevel uitermate gebrekkig is gemotiveerd en bovendien niet in overeenstemming is met de feitelijke en juridische werkelijkheid.
Verwerende partij heeft hiermee dan ook de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.
Het middel is ernstig en gegrond
14.-
In de bestreden beslissing houdt verwerende partij echter helemaal geen rekening met de leeftijd, economische situatie, sociale en culturele integratie en de familieleden in Europa en de mate waarin verzoeker een band heeft met zijn land van oorsprong. Evenmin toont zij dringende redenen aan om dergelijke verregaande maatregelen te nemen.
De verwerende partij heeft onvoldoende onderzocht of er alternatieven bestaan die minder schadelijk zijn voor verzoeker, zoals begeleidingstrajecten of voorwaarden voor verblijf.
- Het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ-EU) heeft in eerdere arresten benadrukt dat er een individuele beoordeling moet plaatsvinden waarin rekening wordt gehouden met familiale banden.
- Verzoeker is bereid deel te nemen aan integratietrajecten en maatschappelijke begeleiding. Dit zou een positieve bijdrage leveren aan zijn re-integratie.
- De huidige situatie biedt mogelijkheden voor toezicht en voorwaarden, zonder dat een drastische maatregel zoals verwijdering noodzakelijk is.
- De verwerende partij heeft verzuimd een gedegen belangenafweging te maken.
Uit géén enkel objectief element in het dossier blijkt dat er een actueel en reëel gevaar is voor de samenleving.. Dat het zogenaamd gevaar voor de openbare orde onvoldoende is om een afwezigheid van

termijn, vasthouding, terugleiding naar de grens en een inreisverbod te rechtvaardigen. Dat de motivering heel duidelijk gebrekkig gemotiveerd en onredelijk is.
Gezien het ontbreken van motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken van verzoeker is de motiveringsplicht duidelijk geschonden. Het bestreden bevel is dan ook onjuist. Bijgevolg zijn de artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen geschonden.
Dat het middel bijgevolg ernstig is.
15.-
Dat het kennelijk onredelijk en onzorgvuldig is om verzoeker naast een inreisverbod ook een bevel te geven met vasthouding met het oog op verwijdering.
In de motieven van het bestreden bevel blijkt met geen woord gerept over het onafgebroken verblijf van verzoeker. Evenmin wordt er op geen enkel ogenblik in de bestreden beslissing rekening gehouden met het opgebouwd privé- en familiaal leven van verzoeker tijdens zijn verblijf.
Verzoeker betoogt dat verweerster bij het uitvaardigen van het uitwijzingsbevel geen voldoende rekening heeft gehouden met zijn gezins- en privéleven, zoals beschermd door artikel 8 EVRM.
- Verzoeker heeft familieleden in België, waaronder zijn zus die hier legaal verblijft. familiebanden vormen een essentieel deel van zijn gezinsleven in België, wat door de Europese rechtspraak erkend wordt als een te beschermen belang.
- Een gedwongen verwijdering zou een onevenredige inmenging zijn in het gezinsleven van verzoeker.
Verzoeker wenst bovendien te benadrukken dat hij geen familie of sociaal netwerk meer heeft in zijn land van herkomst. Hierdoor zou een terugkeer bijzonder zwaar en destabiliserend zijn. Hij heeft verklaard dat hij daar op niemand kan terugvallen, terwijl zijn directe familieleden verspreid over België, Frankrijk en andere EU-lidstaten wonen. Door verzoeker uit te wijzen naar Marokko wordt een onnodige breuk geforceerd in zijn bestaande familiebanden binnen de Europese Unie. Dit is in strijd met het recht op eerbiediging van zijn gezins- en privéleven onder artikel 8 EVRM.
Verzoeker stelt daarom dat verwerende partij bij de beslissing tot uitwijzing onvoldoende rekening heeft gehouden met de afwezigheid van gezinsbanden in Marokko en het belang van zijn bestaande banden in België en Frankrijk. Ook dit aspect, beschermd door artikel 8 EVRM, dient in overweging te worden genomen bij het nemen van een dergelijk bevel.
Daarnaast heeft de verwerende partij evenmin aangetoond dat de opgelegde maatregel geen schending zou inhouden van artikel 3 EVRM. Verzoeker leeft immers reeds zeventien jaar buiten Marokko en riskeert er in een toestand van verregaande materiële deprivatie terecht te komen.
Verwerende partij dient rekening te houden met ALLE elementen in het dossier van verzoeker!
De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden.
Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet afdoende te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.
Bezwaarlijk kan men stellen dat dit een grondig en individueel onderzoek uitmaakt!
16.-
In casu, werd totaal geen rekening gehouden met het gezins- en privéleven van verzoeker in het Rijk. Het bevel om het land te verlaten m.o.o. op verwijdering, zorgt ervoor dat verzoeker gescheiden wordt van zijn vrienden, familieleden en kennissen, hetgeen absoluut in strijd is met het artikel 8 EVRM.
Dat het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen deel uitmaakt van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Shvenko/Letland (GK), § 95-96).
Dat verzoeker een netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen heeft opgebouwd.
Dat het bevel om het land te verlaten m.o.o. uitzetting d.d. 8 maart 2021 een inmenging van openbaar gezag is in het privéleven van verzoeker (EHRM 11 juni 2013, nr. 52166/09, Hasanbasic v. Zwitserland, par. 46- 49; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 63; EHRM 14 juni 2011, Osman/Denemarken, § 55; EHRM 2 juni 2015, K M./Zwitserland, § 46).
Verwerende partij houdt geen rekening met het feit dat verzoeker een netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen heeft opgebouwd.
Dat verwerende partij niet alle relevante feiten en omstandigheden heeft betrokken in haar beoordeling van de geoorloofdheid van het bevel om het grondgebied te verlaten in het licht van artikel 8 EVRM en dit artikel bijgevolg schendt.
Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.2. Met betrekking tot de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek en beslissing tot terugleiding op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Anders dan wat verzoekende partij ook voorhoudt, kan niet blijken dat de gegeven motivering stereotiep is. Integendeel, er wordt duidelijk ingegaan op de feitelijkheden die de zaak van verzoekende partij kenmerken en die blijken uit het administratief dossier (zie ook bespreking *infra*). Bovendien wijst de Raad erop dat zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, zoals gesteld door de verzoekende partij, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.
Verzoekende partij maakt geen schending van de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 aannemelijk. Waar zij inhoudelijke argumenten aanvoert, voert zij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

3.4. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.5. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd ondermeer genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij betwist niet dat zij niet in bezit is van de vereiste documenten om legaal in België te kunnen verblijven. Dit motief is *an sich* in beginsel afdoende om het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten te schragen. De kritiek die verzoekende partij aldus aanvoert tegen het tweede motief, met name dat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden (artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet) is gericht tegen een overtollige motivering zodat de eventuele gegrondheid daarvan niet kan leiden tot de nietigverklaring van het bestreden bevel. Hetzelfde geldt voor wat betreft de beslissing tot terugleiding nu hierin verwezen wordt naar artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet (risico op onderduiken) en de motivering dienaangaande met betrekking tot de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek. Zoals blijkt uit artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet kan de verwerende partij beslissen tot terugleiding naar de grens in de in artikel 74/14, §3 van de Vreemdelingenwet bedoelde gevallen, waaronder 1° het risico op onderduiken. Met haar betoog gericht tegen de openbare orde motivering doet verzoekende partij hier geen afbreuk aan.

Bovendien is de Raad van oordeel dat verzoekende partij met haar kritiek evenmin afbreuk doet aan het openbare orde-motief. Anders dan wat verzoekende partij immers voorhoudt, beperkt de verwerende partij zich geenszins tot een verwijzing naar een veroordeling uit 2021, maar motiveert de verwerende partij omstandig voor welke feiten verzoekende partij veroordeeld werd – verkoop en levering van cocaïne en heroïne in het kader van een vereniging, wat haar aandeel was in deze feiten – leidinggevende persoon van de vereniging – en welke impact dergelijke feiten hebben op de samenleving – ernstige drugsfeiten die voor een opeenvolging van belangrijke maatschappelijke overlast zorgen en waardoor de openbare veiligheid en volksgezondheid in gevaar worden gebracht.. De verwerende partij stelt ook niet kennelijk onredelijk vast dat verzoekende partij zich heeft laten leiden door gemakkelijk geldgewin en dat haar handelen doet getuigen van een gebrekkig normbesef. Uit dit alles leidt de verwerende partij op goede gronden af dat verzoekende partij door haar gedrag nog steeds beschouwd wordt als een gevaar voor de openbare orde. Met haar betoog dat de veroordeling dateert van 2021 toont verzoekende partij de kennelijke onredelijkheid van deze beoordeling niet aan. Naast het feit dat verzoekende partij er gemakshalve aan voorbijgaat dat zij sinds 15 juni 2022 in de gevangenis verbleven heeft zodat dit alleen al het haar bemoeilijkt heeft om nieuwe feiten te plegen, dient ook gesteld dat de verwerende partij uitdrukkelijk wijst op het gebrekkig normbesef en het zich laten leiden door gemakkelijk geldgewin hetgeen verzoekende partij ertoe gebracht heeft om dergelijke ernstige feiten te plegen. Verzoekende partij toont met haar bloot betoog tot schuldinzicht te zijn gekomen geenszins aan dat haar ingesteldheid (dermate) gewijzigd is dat zij niet meer geacht kan worden een gevaar voor de openbare orde uit te maken. Ook het feit dat zij haar straf vrijwel volledig heeft uitgezeten doet niet anderszins besluiten.

Er moet verder worden benadrukt dat, in tegenstelling tot wat verzoekende partij lijkt te veronderstellen, de verwerende partij, op grond van artikel 7, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, aan een vreemdeling die nooit werd toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden of om zich te vestigen louter op basis van eerder door deze vreemdeling gestelde gedragingen kan besluiten tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wegens het bestaan van een gevaar voor de openbare orde. Er is in voormelde bepaling ook nergens aangegeven dat de verwerende partij een dergelijke beslissing slechts zou

kunnen nemen indien zij kan aantonen dat er sprake is van "*ernstige redenen van openbare orde".* De Raad benadrukt dat, met betrekking tot een vreemdeling die niet beschikt over een langdurig recht op verblijf, overeenkomstig artikel 7, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, slechts vereist is dat de betrokkene geacht wordt de openbare orde te kunnen "*schaden".* Een "*gewone*" schending van de openbare orde kan aldus volstaan.

Bovendien volgt de Raad de verwerende partij waar deze erop wijst dat feiten van drugshandel ook door de Europese hoven *a fortiori* gekwalificeerd worden als een ernstige bedreiging voor de openbare orde gelet op het gevaar voor de samenleving dat van dergelijke feiten uitgaat.

Hierbij stipt de Raad aan dat de schadelijke maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten reeds herhaaldelijk werd benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, *Dalia t. Frankrijk*, EHRM 30 november 1999, *Baghli t. Frankrijk*; EHRM 11 juli 2002, *Amrollahi t. Denemarken*; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba t. Frankrijk*)

Ook het Europees Hof van Justitie heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, *Calfa*, C-348/96, Jurispr. blz. I-11, punt 22, en arrest *Orfanopoulos en Oliveri*,, punt 67).

In casu kan niet ernstig betwist worden dat het wel degelijk gaat om ernstige feiten – verkoop van harddrugs in het kader van een vereniging – en dat een doortastend optreden van de overheid dienaangaande gepast is.

Verzoekende partij verduidelijkt verder niet met welk relevant gegeven de verwerende partij geen rekening zou gehouden hebben noch wat zij bedoelt met *"de context van de veroordeling"* waarmee de verwerende partij geen rekening zou gehouden hebben. Evenmin toont zij op concrete wijze aan met welke *"positieve elementen na de veroordeling"* de verwerende partij dan wel onterecht geen rekening heeft gehouden.

3.6. Verzoekende partij, die een derdelander is zonder verblijfsrecht in België, toont verder ook niet aan dat de verwerende partij bij het treffen van de bestreden beslissing rekening moet houden met haar *"leeftijd, economische situatie, sociale en culturele integratie (..) en de mate waarin (verzoekende partij) een band heeft met (haar) land van oorsprong".* Evenmin toont zij aan dat de verwerende partij de bestreden beslissing pas kon treffen indien er *"dwingende redenen"* zijn. Voor zover zij doelt op de beslissing tot vrijheidsberoving, herhaalt de Raad dat hij niet bevoegd is om zich daarover uit te spreken. De Raad wijst er verder op dat de thans bestreden beslissing het bevel om het grondgebied te verlaten betreft met terugleiding. Waar verzoekende partij kritiek lijkt te uiten op een inreisverbod, stelt de Raad vast dat dit niet het voorwerp vormt van onderhavig beroep en haar kritiek aldus niet dienstig is.

Verder blijkt uit de gegeven motivering dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met de verklaringen van verzoekende partij omtrent haar gezins- en familieleven, doch niet kennelijk onredelijk geoordeeld heeft dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij een beschermenswaardig gezins- of familieleven in België in de zin van artikel 8 EVRM heeft. Verzoekende partij verwijst opnieuw naar het feit dat haar zus in België verblijft alsook dat zij *"familieleden in België"* heeft, maar daarmee doet zij geen enkele afbreuk aan de vaststellingen van de verwerende partij met verwijzing naar de vaste rechtspraak van het EHRM dat, opdat er sprake kan zijn van een beschermenswaardig gezins- of familieleven tussen volwassen verwanten, bijkomende elementen van afhankelijkheid dienen aangetoond te worden, en dat verzoekende partij dit niet heeft aangetoond. Haar banden met volwassen verwanten die in België verblijven doen bijgevolg van niet meer getuigen dan van gewone emotionele banden die volwassen verwanten met elkaar onderhouden. Dergelijke banden kunnen ook vanop afstand met moderne communicatiemiddelen of via bezoeken in het herkomstland onderhouden worden. Verzoekende partij is een volwassen, gezonde persoon waarvan verwacht mag worden dat deze op zelfstandige wijze haar leven kan verderzetten in het herkomstland. Haar – overigens blote – betoog niemand meer te hebben in het herkomstland doet hier geen afbreuk aan. Nog naast het feit voorts dat verzoekende partij evenmin concreet heeft aangetoond een beschermenswaardig gezins- of familieleven met verwanten, of nog, een partner, in een andere Europese lidstaat te hebben, volgt de Raad de verwerende partij evenzeer dat verzoekende partij geen recht op verblijf in een andere lidstaat heeft en dat zij aldus dient terug te keren naar het herkomstland. Zo verzoekende partij gewag kan maken van een beschermenswaardig gezinsleven elders in de Europese Unie, dan staat het haar

vrij om vanuit haar land van herkomst ten aanzien van die Europese lidstaat de nodige stappen te zetten om gezinshereniging te bekomen. De bestreden beslissing verhindert haar dit niet.

Met een verwijzing naar haar illegaal verblijf in België en haar bloot betoog over haar opgebouwde privéleven in België toont verzoekende partij evenmin aan dat zij in België gewag kan maken van een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 EVRM. De Raad wijst erop dat de normale binding die ontstaat met België enkel en alleen door het verblijf niet als voldoende kan worden beschouwd om aannemelijk te maken dat men een beschermenswaardig privéleven heeft opgebouwd in België. Het begrip '*privéleven'* doelt immers op het netwerk van persoonlijke, sociale en economische relaties dat de vreemdeling heeft opgebouwd en bestaat uit de optelsom van alle banden die de verzoekende partij met de Belgische samenleving is aangegaan (cfr. EHRM 9 oktober 2009 *Slivenko/Letland* (GK), § 96), en in alle redelijkheid mag worden verwacht dat verzoekende partij hiervan enig bewijs voorlegt. Verzoekende partij die illegaal op het grondgebied verbleef en zich bovendien bezondigde aan zware feiten van drugshandel, blijft, buiten de loutere bewering dat zij een privéleven heeft op dat vlak in gebreke, hetgeen des te problematischer is nu de bescherming verleend door artikel 8 van het EVRM niet absoluut is en uit de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM. Verzoekende partij toont niet aan dat zij zich dienstig op artikel 8 van het EVRM kan beroepen.

Gelet op voorgaande kan verzoekende partij ook geen belangenafweging in de zin van artikel 8 EVRM verwachten.

3.7. Verzoekende partij houdt verder nog een schending van artikel 3 EVRM voor en meent dat zij in Marokko in een toestand van verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen, maar zij overtuigt niet. Er wordt benadrukt dat volgens het EHRM socio-economische of humanitaire omstandigheden in het land van bestemming enkel aanleiding kunnen geven tot een non-refoulementverplichting in zeer uitzonderlijke omstandigheden waar de humanitaire redenen tegen verwijdering klemmend zijn (EHRM 2 april 2013, nr. 27725/10, *Samsam Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië* (ontvankelijkheids-beslissing); EHRM 9 april 2013, nr. 70073/10 en 44539/11, *H. en B. v. Verenigd Koninkrijk*, par. 114). De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden van de verzoekende partij er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen (*mutatis mutandis* EHRM 2 april 2013, *Mohammed Hussein/Nederland en Italië* §§ 70-71; EHRM 28 juni 2011, *Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk*, §§ 281-292; EHRM 27 mei 2008, *N./Verenigd Koninkrijk*, § 42). Verzoekende partij brengt geen enkel concreet gegeven naar voren waaruit kan blijken dat zij bij terugkeer naar haar land van herkomst terecht zal komen in een situatie strijdig met artikel 3 EVRM. De Raad herhaalt nogmaals dat verzoekende partij een volwassen, gezonde persoon is, minstens toont zij geen medische problematiek, laat staan ernstige medische problematiek, aan, waarvan verwacht mag worden dat zij zich op zelfstandige wijze kan beredderen in het herkomstland.

3.8. Verzoekende partij toont met haar betoog, hetgeen niet verder reikt dan *supra* besproken, niet aan dat de verwerende partij enig relevant gegeven veronachtzaamd heeft.

3.9. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, in al zijn onderdelen ongegrond.

4. Aangezien de Raad bevoegd is om zich rechtstreeks uit te spreken over het beroep tot nietigverklaring, hoeft er niet langer uitspraak te worden gedaan over de vordering tot schorsing (artikel 1.9, tweede lid, van de RvV-wet).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op twee september tweeduizend zesentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. R. VAN DAMME,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,
R. VAN DAMME	S. DE MUYLDER